

Sygn. akt IV CSK 510/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w S.
przeciwko L. M. O.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 7200
(siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej L. O. wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) należy zważyć, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie

postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przyczyną kasacyjną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, którą należy postrzegać jako wydawanie przez sądy sprzecznych orzeczeń w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, interpretowane lub stosowane w sposób prowadzący do tychże różnic. Skarżący jest zobligowany do przedstawienia takich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, nie publ. oraz z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, nie publ.). Oparcie wniosku na przyczynach kasacyjnych wskazanych w art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c. wymaga z kolei sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wykazania, że nie było ono dotąd przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego oraz przedstawienia własnego poglądu prawnego skarżącego na to zagadnienie.

Skarżąca powołała się na istnienie wątpliwości dotyczących dopuszczalności stosowania przez urzędy skarbowe skargi pauliańskiej jako instrumentu ochrony wierzytelności podatkowych Skarbu Państwa wobec dłużników dokonujących z osobami trzecimi czynności prawnych krzywdzących wierzyciela. Tymczasem nie

ma potrzeby wykładni prawa, jeśli początkowo określony przepis budził wprowadzić wątpliwości, ale następnie zostały one rozwiane, albowiem doszło do wypracowania uzgodnionego, jednolitego i konsekwentnie podtrzymywanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu prawnego, co odnosi się także do przedstawionych przez skarżącą wątpliwości, przesądzonych już w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2003 r., III CZP 85/02, OSNC 2003, nr 10, poz. 129 oraz zamiast wielu wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2010 r., II CSK 227/10, OSNC-ZD 2011, nr A, poz. 23 i przywołane w nim orzecznictwo). Skarżąca nie wykazała także potrzeby kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w zakresie wykładni art. 528 k.c. oraz art. 530 k.c., albowiem normy te są przedmiotem licznych orzeczeń i zostały dostatecznie omówione w piśmiennictwie. Należy przy tym pamiętać, że subsumcja tych norm prawa materialnego, a więc ocena przez Sąd orzekający charakteru prawnego czynności fraudacyjnej (czy ma ona charakter odpłatny czy nieodpłatny) oraz nastawienia psychicznego dokonującego jej dłużnika zależy ściśle od poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów, które wiążą Sąd Najwyższy i nie mogą być kwestionowane w skardze kasacyjnej (por. art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

jw